

Szent Pál suhan az új világ fölött.
Csóvát dob Róma hét pogány hegyén.
Micsoda izzó tenger kavarog
Szavaiban és tollai hegyén...
Ez süt ma is a napban. Ó a szó
Világokat hamvaszt és kelt, ha éget.

Körülöttem most, búzák, pipacsok,
Érő barackok, meggyek és diók...
És Szentgyörgymezőn kondul a harang
És hirtet édes, mézes égi jót...
A harangszóra torkos madarak
Otthagyják a gyümölcsöt s énekelnek.

Reszketve állok itt a pázsiton.
Mi kél ma bennem? Béke vagy vihar?
Földre szorít az Isten most, avagy
Égig ragad föl sugaraival?
Ó reggel, reggel! Szent. Csodálatos.
Ki az, ki rólad ékesen beszélhet?

Mert ilyen fényes, ennyire tüzes,
Mióta élek, nem volt még a nap.
Sohase szórt a szűz mezők fölé
Ennyi rubint és ennyi aranyat.
Mi is van hát ma? Ah, igen, tudom:
Szent Péter és szent Pál bolyong az égen.

Városi István

FODOR JÓZSEF:

NAGY ÁRNYAK

Alkonyodik; nagy árnyak esnek az
Útra; a friss, fájó és gyors tavasz
Hozza izgalmait: s fulva üget
A világ fölött a nagy Réműlet!
Ki tudja, hogy mi lesz a beborult
Holnapig; oh ember, ki nyomorult
Szívvel lesed, a napok arca mit
Hoz: didergesd még a jobb álmait.
Ezt a mai tavaszt úgy is milyen
Éjbe borítottad; fáj a szemem,
Ha nézem a virágot, a napok
Fényét; más nem bánt; hisz egyszer halok.
Oh, kik megöltétek a gyermeki
Tavaszt: lesz még föld, és isteni —
De másképpen kell, ha a zöld felett
Ringathat még nap embert s életet!